

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 014606 16 Кж 2
Бања Лука, 19.09.2016. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића, Обрена Бужанина, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Г.С., због пет кривичних дјела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, одлучујући о жалби браниоца Ж.Б., адвоката из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014606 14 К од 05.07.2016. године, у сједници вијећа одржаној 19.09.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Г.С. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014606 14 К од 05.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 014606 14 К од 05.07.2016. године, оптужени Г.С. је оглашен кривим, због пет кривичних дјела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по 2 (двије) године и 6 (шест) мјесеци, па је примјеном одредаба Кривичног закона Републике Српске – општи дио, о изрицању казне за дјела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година у коју му је на основу члана 50. став 1. Кривичног закона Републике Српске – општи дио, урачунато вријеме проведено у притвору од 07.04.2016. године па надаље.

Донесене су и одлуке о трошковима кривичног поступка и имовинско правном захтјеву.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачке 8. и 11. Закона о кривичном поступку („Службени Лист СФРЈ“ број 4/77, 36/77 и 60/77 у даљем тексту: ЗКП), погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с

приједлозима да се, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или преиначи и оптуженом изрекне мања казна.

Одговор на жалбу није поднесен.

У смислу одредбе члана 370. став 1. ЗКП судија извјестилац је доставио списе Републичком јавном тужилаштву Бања Лука. Тужилаштво је након разматрања списка исте вратило овом суду поднеском КТЖ 74/16 од 06.09.2016. године у којем је предложено да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу у којем се побија жалбом и по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде из слједећих разлога.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачке 8. и 11. ЗКП нису учињене, јер их је бранилац оптужених само навео у жалби, али није навео ни један разлог из којих би се могло закључити да су оне учињене. Наиме, повреда из члана 364. став 1. тачка 8. ЗКП постоји само у случају ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Закона о кривичном поступку не може заснивати пресуда, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда. О томе жалба није изнијела ни један ваљан разлог када је ријеч о овој повреди. Повреда из члана 364. тачка 11. ЗКП, постоји у случају ако је изрека пресуде неразумљива, противријечна сама себи и разлозима пресуде или ако пресуда нема уопште разлога или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама, или су ти разлози потпуно нејасни или у знатној мјери противријечни, или ако о одлучним чињеницама постоји знатна противријечност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника. Ни за постојање ове потврде жалба није изнијела никакве разлоге из којих би се могло видјети да је ова повреда учињена. Међутим, како овај суд у смислу члана 376. став 1. тачка 1. ЗКП на постојање повреда које су као основ побијања пресуде наведене у жалби пази по службеној дужности, оцијенио је да ове повреде, само означене у жалби као основ побијања, нису учињене.

Чињенична утврђења побијане пресуде су по оцјени овога суда потпуна и правилна и она се не могу довести у сумњу приговорима које у овом основу побијања пресуде износи жалба браниоца. За сваку тачку изреке побијана пресуда се позвала на садржај доказа из којих произилази закључак да је оптужени са другим саизвршиоцима наведеним у свакој тачки изреке пресуде предузео радње које садрже сва битна обиљежја кривичног дјела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. ств 1. у вези са членом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио. Побијана пресуда је у оцјени исказа оштећених који су саслушани у истрази, а који су на главном претресу прочитани из разлога што је њихов долазак на суд био знатно отежан због болести или старости, а прочитани су и искази које су у истрази дали осумњичени У.П. и Р.С., јер су обојица умрли. Из ових исказа произилази да је У.П. учествовао у извршењу дјела описаног у тачки 2. изреке побијане пресуде, а Р.С. у радњи извршења под тачком 4. изреке. На главном претресу је прочитан исказ осумњиченог М.К. који је дао на саслушању пред истражним судијом Основног суда у Гламочу дана 24.12.1993. године који је потврдио да је заједно са оптуженим те његовим братом Д.С., те Д.К. и М.К. учествовао у извршењу дјела под тачком 3. побијане пресуде на штету А.К. селу М. У том исказу М.К.1 је детаљно описао

претходни договор, као и улогу сваког од тада осумњичених у извршењу дјела и начин на који је ово дјело учињено.

Побијана пресуда је осим што је оцијенила исказе свједока и исказе оштећених које су дали у истрази, а који су на главном претресу прочитани у складу са одредбом члана 333. ЗКП, оцијенила и исказ оштећеног О.Х. у вези са дјелом под тачком 1. изреке пресуде. Исказ овог оштећеног је дат у предмету Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 013932 14 К, у поступку који је вођен против оптужених Д.К. и М.К., због истих кривичних дјела и он је на главном претресу у овом предмету уз сагласност станака и браниоца прочитан а у складу са одредбом члана 333. став 2. ЗКП. Из овог исказа произилази да је свједок препознао тројицу наоружаних људи који су били маскирани чарапама на главама, а препознао је Р.Т. и С. чијег се имена не може сјетити. Оштећени је потврдио да је у кући када је ово дјело извршено био и В.П., који је како то произилази из образложења побијане пресуде саслушан у истрази, а његов исказ је на главном претресу прочитан јер је овај свједок у међу времену умро.

У вези са тачком 5. изреке побијане пресуде, прочитани су искази оштећених Х.Х. и Ф.Х., које су дали у истрази, а чије присуство није могло бити обезбјеђено на главном претресу, јер се ови свједоци налазе у иностранству, на непознатој адреси. У вези са овим дјелом саслушани су на главном претресу свједоци С.Б. и П.П., они су били осумњичени за извршење овог дјела заједно са оптуженим и његовим братом Д.С. Свједоци П. и Б. су признали чињенице у вези са овим дјелом, искази ових свједока су детаљно изнесени у образложењу пресуде на странама 15 и 16, а оцјену свих доказа у вези са овим кривичним дјелом побијана пресуда је анализирао и оцијенила да је оптужени С. учествовао као саизвршилац и у извршењу овог кривичног дјела на начин како је то описано у изреци пресуде под овом тачком.

Побијана пресуда је критички цијенила и исказ оптуженог који је дао пред истражним судијом Основног суда у Гламочу 28.02.1994. године, у вези са свим дјелима која су му оптужбом стављена на терет и за која је оглашен кривим. У току саслушања у истрази оптужени је у вези са свим дјелима детаљно изнио своју одбрану и описао вријеме, начин и околности под којима је дјело учинио, те навео сва лица која су учествовала у извршењу дјела као саизвршиоци.

То што је оптужени на главном претресу порекао извршење дјела тврдњом да је све што је констатовано у записнику пред истражним судијом измишљено, те да потпис на том записнику није његов, побијана пресуда је критички оцијенила у вези са другим изведеним доказима на начин које прописује одредба члана 347. став 2. ЗКП, те основано одбацила наводе одбране оптуженог које је изнио на главном претресу, прихвативши исказе оптуженог које је дао пред истражним судијом, као и исказе оштећених, те исказе осумњичених у извршењу дјела која су оптуженом стављена на терет.

Стога је првостепени суд правилно поступио када је одбио приједлоге одбране за извођење доказа који су предлагани на главном претресу, о томе зашто ти докази нису прихваћени, побијана пресуда је дала ваљано образложење на страни 18. које прихвата и овај суд.

Из наведених разлога су неосновани приговори жалбе браниоца оптуженог којима се указује на мањкавост чињеничне основе побијане пресуде, па залагање жалбе да се та пресуда укине, није основано.

Жалбом се пресуда побија и због одлуке о казни, и предлаже изрицање блаже казне. За овај основ побијања се само наводи да је оптужени строже кажњен од других оптужених којима је суђено у раздвојеном поступку, осим његовом брату Д.

Побијану пресуду је овај суд испитао у одлуци о казни у смислу члана 379. ЗКП, јер за овај основ побијања нису изнесени разлози, те оцјенио да су појединачно утврђене казне као и изречена јединствена казна у свему примјерене тежини учињених дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је дјело учињено, те да се осудом на мању казну не би могла остварити сврха кажњавања прописана у члану 33. Кривичног закона Републике Српске – општи дио. За кривично дјело из члана 151. став 1. у вези са чланом 150. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, прописана је казна затвора најмање 5 (пет) година. Оптуженом су за свако дјело утврђене казне примјеном одредаба о ублажавању казне, при чему су цијењене све околности од којих зависи да ли ће казна бити већа или мања. Стога овај суд налази да се мањим појединачно утврђеним, као и осудом на мању јединствену казну затвора, не би могла остварити наведена сврха кажњавања.

Како из свих наведених разлога, жалба није основана, те како нису учињене повреде закона на које овај суд пази по службеној дужности у смислу члана 376. став 1. ЗКП, ваљало је на основу члана 384. одбити жалбу као неосновану и потврдити првостепену пресуду.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић